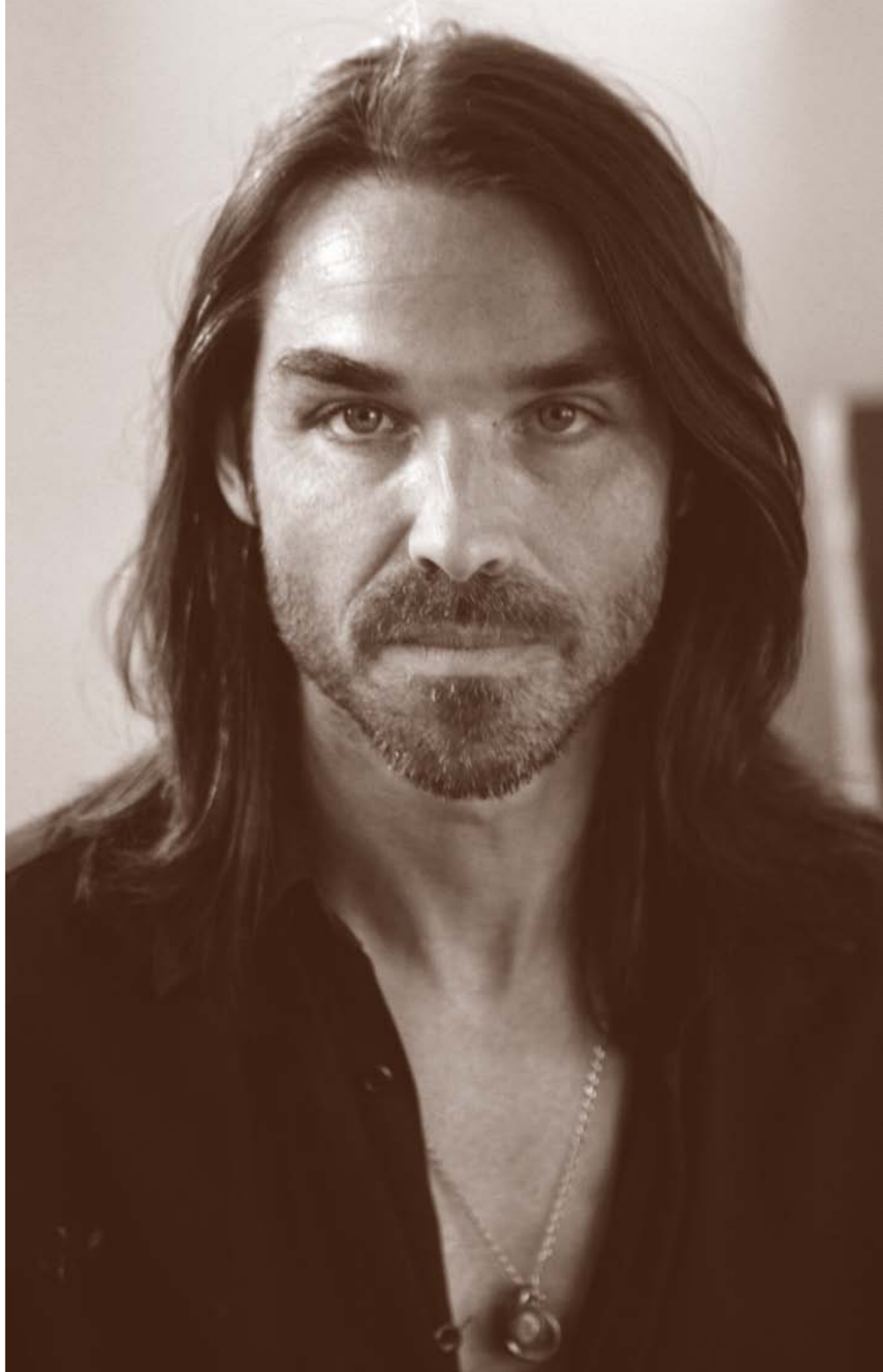

El Claustre
i
Jordi Tubany

És un plaer poder fer el pròleg del llibre d'una exposició d'un artista jove com és Jordi Jubany pel que això representa de valentia, empenya, iniciativa i entusiasme.

Un artista que vol destacar per la seva espontaneïtat i que, segons explica ell mateix, busca oferir una obra natural, relacionada amb la vida. Les pintures que conformen la seva obra en són una mostra clara, des de les imatges de Girona, Llançà i Cadaqués fins a les de Florència i Venècia. Però el mèrit de Jordi Jubany és que malgrat la seva joventut artística i malgrat considerar-se un autodidacta que no creu en els grans mestres, té clar el que vol i avança amb seguretat. I té tota una carrera per endavant per arribar a la seva fita.

Artistes com ell són necessaris per a la construcció d'un país com el nostre. Per això, des de l'administració cal motivar la societat a favor de la cultura i fer costat a exposicions com aquesta que serveixen per enfortir la nostra realitat cultural i per situar el nostre model cultural com a referent. Jordi Jubany hi contribueix mitjançant la seva activitat creativa. Una activitat que sempre pot actuar d'estímul per a la resta d'artistes de casa nostra.

La cultura, l'art, són béns públics que tenen un marcat valor social per la funció de cohesió que exerceixen sobre la societat. Per això, des dels poders públics hem de vetllar no solament per les manifestacions culturals del passat, sinó també per la nova creativitat artística com la que avui se'ns presenta.

Eudald Casadesús i Barceló
Delegat del Govern de la Generalitat a Girona

El Claustre de Girona celebra el trentè aniversari. La galeria d'art, que la família Mascort va obrir en el carrer Nou de Girona, fa trenta anys que dóna alè a l'activitat artística i cultural de la ciutat, als pintors i escultors que hi han exposat i als socis i col·leccionistes que han adquirit obres. Ho han fet sense defallir, amb el convenciment que, malgrat els entrebancs que de ben segur han anat trobant, aquell projecte inicial havia d'acabar quallant en una pròspera realitat de la qual tots hem estat i som testimonis privilegiats. Gosaria dir que la clau de l'èxit ha estat la gran confiança que han demostrat tenir en si mateixos. Més enllà dels recursos que hi han esmerçat, d'una encertada i acuradíssima programació d'exposicions, de la seva creixent professionalitat i de la complicitat d'una extensa xarxa de crítics d'art i de col·laboradors, la família Mascort ha cregut decididament en allò que feia i hi ha anat creant una imatge de marca única, inconfusiblement associada al nom de la ciutat.

El Claustre de Girona ha esdevingut així un punt de referència i de prestigi indiscutibles en el panorama artístic català, i un aparador de llançament de nous valors, de noves generacions d'artistes disposats a prendre el relleu i a obtenir el reconeixement artístic que els correspon.

D'aquesta voluntat de projecció cap al futur en tenim un bon exemple amb l'exposició monogràfica del pintor Jubany, amb la qual la galeria ha volgut commemorar el trentè aniversari de la seva fundació. Em consta l'aposta que El Claustre fa per l'obra de Jubany i, també, la brillant trajectòria professional que el pintor ha tingut fins ara.

Només em resta desitjar l'èxit que aquest binomi es mereix i que El Claustre continuï escrivint, des de Girona i amb idèntic encert, noves pàgines de la creació artística del nostre país.

Per molts anys!

Carles Puigdemont i Casamajó
Alcalde de Girona

El Claustre celebra enguany un aniversari molt especial: els seus trenta anys de vida. Han estat tres dècades d'il·lusió i treball en què aquesta galeria d'art s'ha confirmat com un dels referents de la cultura i de l'art, no només de la ciutat de Girona, sinó de tota la demarcació.

Per festivar aquest aniversari, El Claustre inaugura la temporada artística 2012-2013 amb l'exposició d'un jove que pot marcar un abans un després en el món pictòric català: Jordi Jubany, de qui Josep Maria Cadena diu que «és capaç de plasmar, amb les seves representacions, el sentiment d'humanitat». L'obra de Jubany, inspirada en el dibuix artístic, la pintura a l'oli i els paisatges urbans, té un valor afegit per als gironins, ja que ens apropa directament a la marcada tradició paisatgística de les nostres comarques.

En aquests trenta anys, El Claustre ha tingut un paper especialment destacat en la potenciació i difusió de l'art i la cultura gironins. De fet, la galeria ja va començar la seva història en ubicar-se en un espai únic de la ciutat de Girona: el claustre de Sant Francesc d'Assís, que data del segle XIII i que li dóna nom. Durant tot aquest temps, el centre ha esdevingut un potent focus de divulgació artística i de promoció d'artistes gironins. A més, ofereix anualment un engrescador programa d'esdeveniments, amb presentacions i concerts, i participa activament en l'edició i la publicació de llibres d'art.

L'obertura, l'any 1999, d'una nova seu de la galeria a Figueres va marcar l'inici de la seva expansió fora de la ciutat de Girona. Va ser el primer de tot un seguit de passos que li han permès arribar a totes les comarques gironines, amb la creació d'una estructura òptima per aconseguir que tothom tingui accés a l'art. A més, El Claustre, amb el seu perfil completament pluridisciplinari, s'ha convertit en un autèntic dinamitzador del nostre entorn social, cultural i artístic. En són una prova els seus trenta anys d'història i l'èxit de convocatòria de les inauguracions de les exposicions que organitza, sempre plenes a vessar de gent.

Per acabar, només vull felicitar la família Mascort per aquests trenta anys de feina ben feta, i desitjar-los que en el futur continuïn treballant amb la mateixa dedicació, motivació i èxit.

Jaume Torramadé i Ribas
President de la Diputació de Girona

Parlar de pintura i pintor és un atreviment i una gosadia per la meua part, que només s'explica per la insistència de l'amic Marià Mascort. Ni sóc un crític d'art ni sóc un entès. I això fora suficient raó per haver desestimat l'ofertament amical i gratificant de parlar i presentar avui a en Jordi Jubany i la seva obra pictòrica.

Permeteu-me utilitzar les paraules d'un estudiós i crític d'art, i catedràtic de Belles Arts a Cambridge a la segona meitat del s.XIX, per definir la feina d'un pintor: (John Ruskin 1819-1900).

Un músic compona una melodia combinant les notes d'acord amb determinades relacions. Un poeta compona un poema posant en bon ordre els pensaments i les paraules. i un pintor crea un quadre ajustant en el millor ordre els pensaments, les formes i els colors.

Des de petit, quan algunes tardes pujant de l'escola de Montjuïc cap a casa meua, a aquella muntanya i castell de les barraques, trobava l'amic Ramon Maria Carrera pintant, he sentit admiració per totes aquelles persones que, tocades per la màgia i la il·lusió, saben transportar la seva visió i el seu sentiment a un paper en blanc per mitjà del dibuix i els colors. L'art de la pintura és una magnífica expressió de la cultura i per tant un aspecte indestriable i essencial de la ciutadania. En moments difícils com els que vivim, on la desil·lusió de molts, la desorientació d'altres i la preocupació de tots per un present problemàtic i un futur incert, constatar el talent, la personalitat i la il·lusió d'un pintor jove com en Jordi ens dona motius d'esperança i de fe en la joventut i en l'esdevenidor.

Sempre he cregut que els bons pintors, i l'art en general, són regals divins i meravellosos que ens permeten fruir de sensacions i realitats que només els grans artistes saben copsar de les entranyes de la realitat. Realitat que passa pel tamís de la imaginació tot adquirint una nova dimensió en mans d'artistes com en Jordi Jubany. La contemplació no és pas una de les activitats valorades i practicades en la societat de la premsa, de la provisionalitat i de la caducitat en que vivim.

Però això no ha d'impedir valorar positivament realitats com la que avui tenim al nostre abast: la pintura i l'art en general és una de les més perfectes expressions de l'esperit humà, i per tant un valor irrenunciable de la nostra condició de ciutadans. Entre els drets reconeguts en la Declaració Universal dels Drets Humans, (8 de desembre de 1945) cal recordar que hi figura (Article 27)

Tothom té dret a prendre part lliurement en la vida cultural de la comunitat, a fruir de les arts... També a la Carta Europea de Salvaguarda dels drets a la Ciutat, (maig 2000, Saint Denis) en el seu article XV, hi figura el Dret a la Cultura. "Els ciutadans i ciutadanes tenen dret a la cultura en totes les seves expressions, manifestacions i modalitats..." Com deia Tolstoi, l'art constitueix una de les condicions de la vida humana per ser un mitjà de comunicació entre els homes. I celebro que des de institucions públiques, com el propi Ajuntament, i des de la iniciativa privada de El Claustre, es faciliti i promoció l'important dret a la cultura, moltes vegades segrestada per elitismes discriminatoris o especulacions mercantilistes respecte a determinades arts.

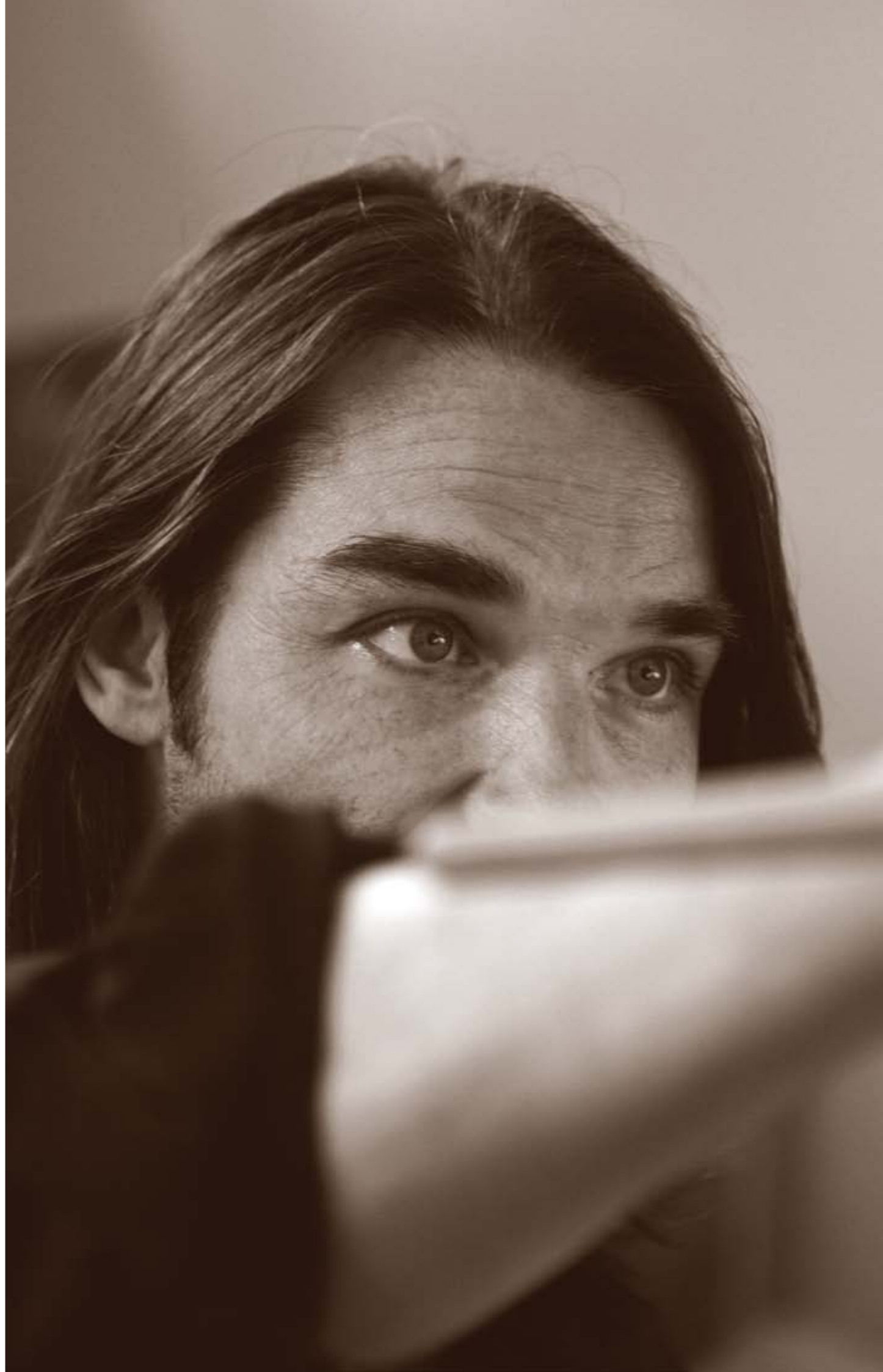
En la bona pintura conflueixen harmoniosament la música, la poesia, el pensament i el sentiment, i no de manera passatgera, sinó amb voluntat de permanència, amb base estable.

Davant l'obra pictòrica d'en Jordi Jubany, sobren i es fan innecessàries les paraules i l'oratoría, perquè intentar dibuixar amb la paraula el que ha estat pintant amb pinzell mestre seria un atreviment més propi de l'arrogància narcisista que d'un reconeixement de la mestria del pintor. Precisament, podreu comprovar com, inspirat en ciutats acollidores i protectores de pintors i artistes, Florència, Roma, Venècia, París, Madrid, Barcelona i la nostra estimada Girona, l'obra d'en Jordi Jubany excel·leix i ens transmet l'essència i l'ànima d'aquestes ciutats, ordenant de la millor manera el pensament, la forma i el color.

Jo he gaudit observant, contemplant i imaginant l'obra d'en Jordi Jubany, un jove amb talent, amb il·lusió, amb futur, gràcies al seu treball, al seu ofici i a la màgia que transmet i comparteix a través dels seus quadres. Dic seus, però hauria de dir "ja nostres". Que gaudiu i disfruteu tot mirant i contemplant la seva obra, que de ben segur ens ajudarà a confiar en un futur que espero i desitjo més il·lusionant just i solidari per a tots.

Desitjo que el dret a la cultura i el dret a fruir de les arts, com la pintura, estigui més estès entre tota la ciutadania. Permeteu-me acabar donant un consell a l'amic Jordi, amb paraules de Sèneca: Jordi, continua el teu camí amb il·lusió i confiança, i situa't per sobre dels elogis i crítiques. Avança amb humilitat i dedicació. Crec que el teu present ja dibuixa un futur esplèndid.

*Ramon Llorente Varela
Defensor de la ciutadania de Girona*

Pintor jove i amb empenta constructiva i colorista alhora, Jordi Jubany (Mataró, 1970) és un valor emergent dins del nou art figuratiu català. Encara nen, va rebre (1978) les primeres nocions de dibuix artístic sota el guiatge d'Albert Alís; després (1985-1987) estudià a l'Escola d'Arts Visuals de Vilassar de Mar i de nou (1990-1994) tornà a posar-se sota el guiatge d'Alís per endinsar-se amb profit en l'exercici intens de la pintura a l'oli.

Fou amb aquest mestre, que s'havia format amb professors com Pau Mañé i Raül Capitaní -preferentment oli i gravat- així com amb Josep Martínez Lozano -gran aquarel·lista i també excel·lent pintor- quan comença a posar de manifest les seves dots creatives. Després (1999) seguí un curs d'escultura a l'Escola Massana i entrà en contacte amb la pedra, la fusta i el ferro, insistint amb una capacitat volumètrica que ja tenia d'origen. I a continuació arribà la participació en diversos concursos, en els que sempre resultà seleccionat, així com guanyà premis. I a continuació vingueren les exposicions personals i col·lectives i la participació amb diverses obres en el fons artístic de l'entitat Caixa Laietana.

Participació curta, però significativa, perquè artísticament és jove. I el que més interessa: avança amb pas segur i pinta a consciència, segur de què amb la representació de les coses que veu s'arriba a plasmar un veritable sentiment d'humanitat.

Fa una crida que ens porta cap al futur que, sigui com sigui, ha d'arribar i que ha de trobar-nos amb prou bagatge -espiritual i moral-, però també artístic- per a poder assimilar els canvis. Aquests seran més d'esperit que d'entorn i necessitarem tenir clara consciència del que som per a què els vents, tal volta esbojarrats, de la benèfica esbandida que es prepara mai no s'emportin les essències del que és fonamental. I això ho aconseguirem aquells que ens estimem l'art i el sentim com exemple de vida recta amb obres que vénen d'abans i amb altres, que són d'ara, com la d'aquest Jordi Jubany que ara ens acompanya. Observem-les amb atenció i veurem que ens ensenyen i ens fan bona companyia.

Josep M. Cadena
Periodista i crític d'art

Un

Duomos florentins que tenyeixen de taronja cels impossibles: *Pontes Vecchios* amb fonaments enfonsats en reflexes vestits de lila i sol; *Sant Angelos* que emergeixen moradencs, poderosos, solitaris com en els quadres de Corot; *Senes* impregnats de grocs inversemblants; cúpules que estripen el dia amb negrors premonitòries; *San Marcos* inundats per *acqua alta* polsosa; mars rosats que abracen barques sense amo; *Girones* verticals, properes i plausibles; *Venècies* gargotejades de grisos plumbosos...

Amb Jordi Jubany hem creuat el pont d'*Alexandre III* quan la primavera començava a pintar de verd les capçades de les acàcies; hem transitat per la *Via Conciliazione* des de *Piazza San Pietro* fins el *Castel Sant Angelo*, fent una ullada a les llibreries de vell i descansant de la jornada a l'animat cafè de l'*Hotel Columbus*; hem pujat, esquivant turistes despistats, pel carrer de la Força fins el carrer del Bisbe amb el pes aclaparador de la façana catedralícia sobre les nostres esquenes; amb olor a salnitre i suor enganxós, hem deixat Plaça de Colom i intentat arribar a la Barceloneta per tastar musclos en llibreries aficionades al negre; des de les escales de *San Servolo* (antic manicomi reconverit en lloc d'esbarjo) hem calmat l'esperit i submergint la vista en les aigües tranquil·les mentre llunyans endevinem els amplis horts del convent de *San Zaccaria*; ens hem sumit en els silencis del claustre de Sant Cugat i banyat amb les llums tornassolades de les vidrieres de la Sagrada Família...

En tots aquests llocs, que recordem haver visitat i que en aquestes teles visitem de nou, ens reconeixem, ens sentim identificats d'immediat. Ens retrobem immersos en paisatges dels quals hem format part que, de certa manera, han conformat el que som.

Dos

Potser la millor definició de paisatge escrit mai hagi estat la proporcionada per J. B. Jackson: "Landscape is a portion of the earth's surface that can be comprehended at a glance" (el paisatge és una porció de la superfície terrestre que pot ser compresa d'un cop d'ull).

John Brinckerhoff Jackson (nascut francès i amb el sobrenom Brincker pels amics i coneguts) ensenyà a les universitats de Harvard i Califòrnia, fou editor de la revista *Landscape* i autor de llibres aclamats en els quals assentà la teoria del paisatge del segle XX (*Landscape*, 1970; *Discovering the vernacular Landscape*, 1984; i el premiat *Sense of Place, sense of Time*, 1995).

Aquest tros de terra que es pot abraçar d'una ullada posseeix en els escrits jacksonians tres característiques fonamentals: primer, el paisatge és un *constructo* humà; segon, el paisatge és dinàmic i, tercer, el paisatge és un procés cultural en què la memòria de l'espectador (de qui contempla, rep o rememora un paisatge) juga un paper essencial. En conseqüència, el paisatge com l'entén el professor Jackson es troba allunyat de la primitiva concepció del paisatgisme anglès o de l'escola paisatgística holandesa segons la qual els paisatges no semblen requerir de la presència humana per assegurar la bellesa de la seva existència. Al contrari, Jackson pensa que l'ésser humà ha modificat quasi cada paisatge que l'ha acollit. I considera que aquestes modificacions formen part del paisatge, tant com el paisatge conforma la ment de qui el modifica.

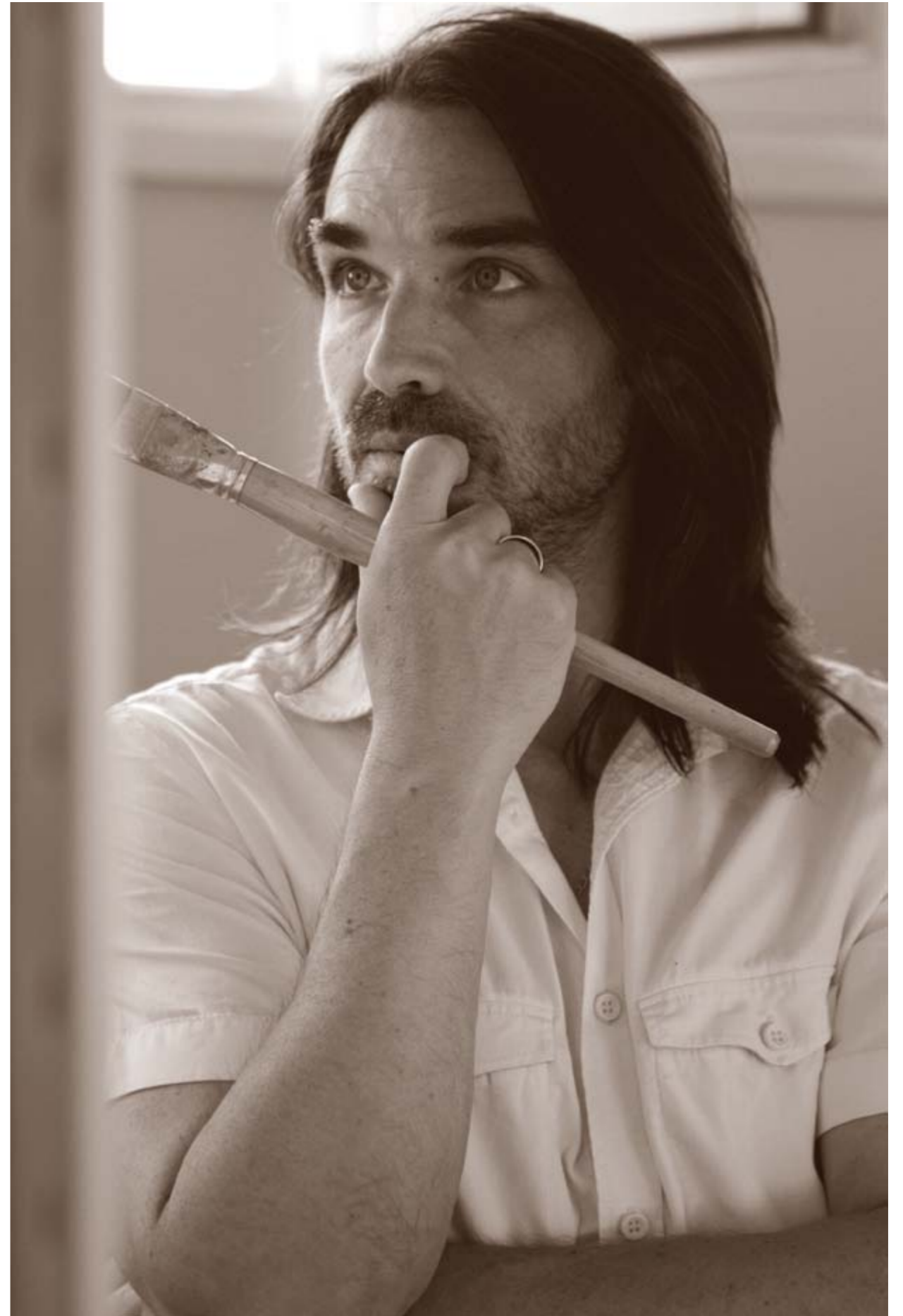
Tres

Els quadres de Jubany necessiten de l'espectador d'un mode especial ja que interpel·len a la seva memòria. De forma conscient, el pintor s'allunya d'una representació mimètica de l'escena (l'oligo-cromatisme homogeni i l'estructura en excés geomètrica de les teles afavoreixen aquest distanciament) i així, implica al vident en la resolució del problema: "vostè, sembla dir, recorda aquesta o aquella plaça, ha caminat per aquest carrer i li ha sorprès l'aparició sobtada d'aquell castell o d'aquell pont o d'aquella llacuna o, no era exactament de la forma que ho contempla ara?"

I aleshores, l'espectador completa la tela. De la seva memòria, de l'experiència prèvia del paisatge, incorpora colors, modifica els trajectes dels carrers, afegeix els sons de les campanes i l'aldarull del personal. El paisatge, escriu Simon Schama, és un treball de la ment. I la nostra ment col·loca sobre els quadres de Jubany, a vegades el dolor i la tristor, altres l'alegria i el content, a vegades l'esgotament, altres vegades, la quietud i el plaer. I el caràcter dinàmic del paisatge que pregonava Jackson permet que, quan les teles pengen de les parets de casa, els sentiments associats a aquests territoris acolorits varien: muden la tristor en esperança i l'alegria en serenitat.

La cerca de Jordi Jubany és la cerca de l'essència del paisatge. Ha trobat la forma de convocar les nostres memòries a contemplar els traços i colors dels seus llenços i, d'aquesta forma, qüestionar la nostra identitat. Esperem que el destí (o la Providència) ens permeti acompanyar aquest pintor en l'evolució de la cerca en els anys esdevenidors.

Juan Francisco Campo Echevarria
Doctor en Medicina

Un dels compromisos d'una galeria d'art és el d'incorporar al col·lectiu d'artistes que exposen a les seves sales nous pintors i escultors que tant poden ser figures ja contrastades i reconegudes, com d'altres a qui se'ls recolza perquè tenen qualitat suficient per mostrar la seva obra a la consideració del públic des d'una galeria professional i entrar d'aquesta manera al circuit d'exposicions, siguin individuals o col·lectives.

En els trenta anys des de la seva inauguració Galeria d'Art El Claustre ha incorporat nous artistes que ara ja són habituals a les nostres programacions i estem satisfets d'haver-los donat l'oportunitat d'entrar al camp professional de la pintura i escultura.

Moltes vegades quan es veu l'obra d'un autor novell genera interrogants i dubtes sobre si encaixarà al plantejament i criteri pictòric que segueix la galeria i en ocasions, malgrat el risc d'equivocar-se, s'acaba no acceptant aquella proposta pictòrica o escultòrica.

Aquest dubte no es va produir quan vàrem veure per primera vegada l'obra d'en Jordi Jubany. Aquell primer cop d'ull -que moltes vegades és molt vàlid i vinculant- va ser enlluernador. Quadres de Girona, París o Venècia, entre altres temes d'inspiració com Barcelona, Cadaqués, Florència o Roma eren tractats amb una qualitat i personalitat fora del comú i ens varen portar a la convicció que érem davant d'una figura destacada al món de la pintura. Sense dubtes en triar els temes, valent i agosarat en la pinzellada, matisant els colors que convenen al tema escollit i arriscant al màxim per donar més força al quadre, en Jordi Jubany es mostra com un pintor que no és una promesa sinó ja una realitat, com un artista que sap transmetre la seva inspiració a l'espectador i que arriba a emocionar al contemplar la bellesa de la seva obra, i veure la facilitat amb que resol les dificultats i els problemes que plantegen els temes escollits.

Estem davant d'una realitat. En Jordi Jubany és pintor. Pintor per mèrits propis.

M. Mascort
Director de Galeria d'Art El Claustre

Girona Barcelona Cadaqués

Girona Barcelona Cadaqués Girona Barcelona Cadaqués

*Girona Barcelona Cadaqués Girona Barcelona
Cadaqués*

Girona Barcelona Cadaqués

Girona Barcelona Cadaqués Girona Barcelona Cadaqués

*Girona Barcelona Cadaqués Girona
Barcelona Cadaqués*

Girona

Barcelona

Cadaqués

GIRONA EN OCRES
Oli s/t 100 x 81 cm

LA CATEDRAL. GIRONA
Oli s/t 73 x 60 cm

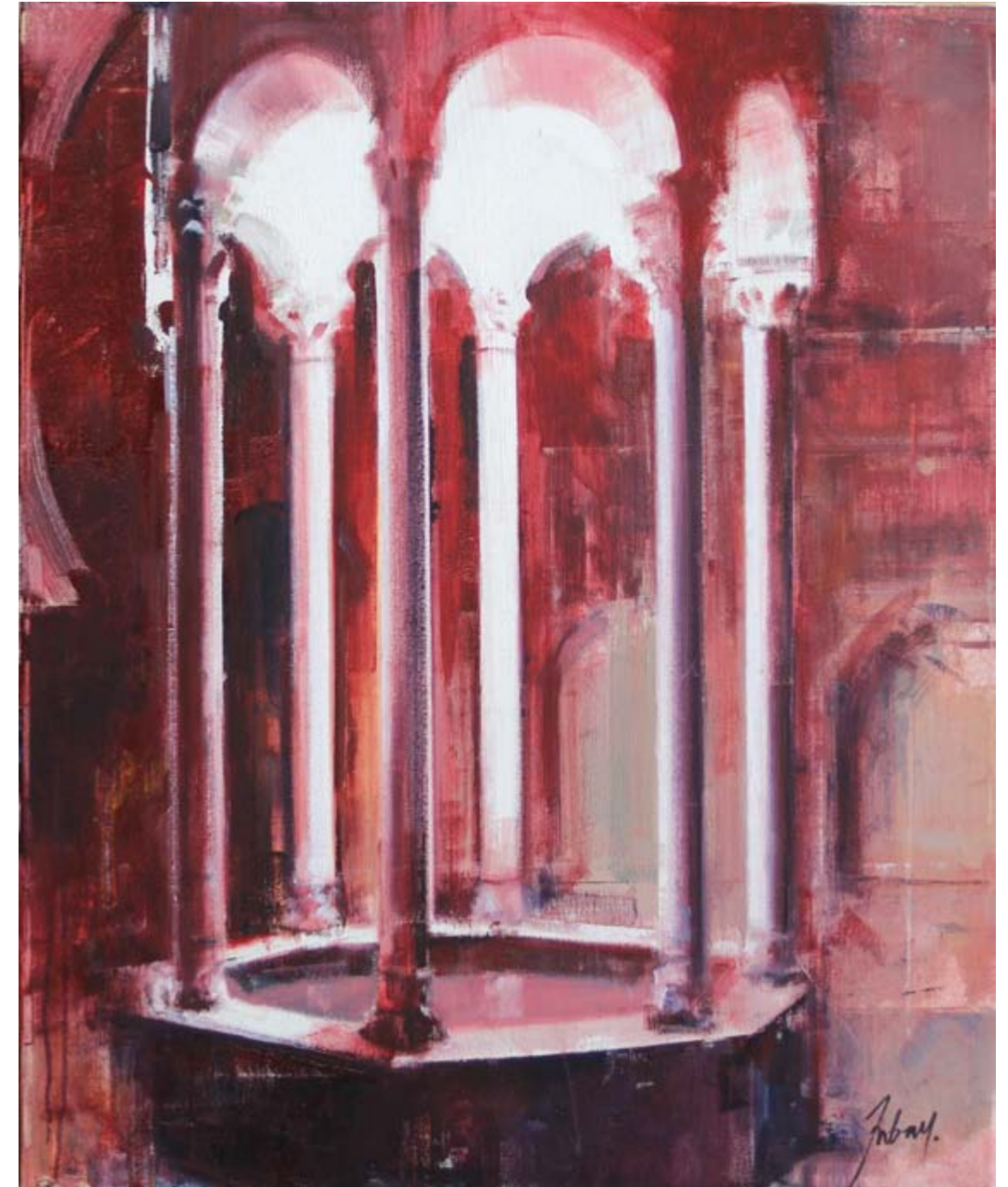
CARRER DEL BISBE
Oli s/t 100 x 81 cm

SANT FELIU EN VERDS
Oli s/t 61 x 50 cm

L'ARC DELS AGULLANA
Oli s/t 61 x 50 cm

BANYS ÀRABS
Oli s/t 61 x 50 cm

GIRONA
Oli s/t 50 x 61 cm

CADAQUÉS
Oli s/t 46 x 55 cm

GIRONA
Oli s/t 81 x 100 cm

PUJADA DEL SEMINARI
Oli s/t 61 x 50 cm

GIRONA. ESCALES DEL SEMINARI
Oli s/t 73 x 60 cm

VOLTES DE SANT AGUSTÍ
Oli s/t 61 x 50 cm

GIRONA EN OCRES
Oli s/t 73 x 60 cm

MONUMENT A COLÓN
Oli s/t 100 x 81 cm

EL CALL JUEU. GIRONA
Oli s/t 73 x 60 cm

PARC DE LA CIUTADELLA
Oli s/t 60 x 73 cm

Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg París Amsterdam Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg París Amsterdam Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg París Amsterdam Sant Petersburg París Amsterdam

Sant Petersburg

París

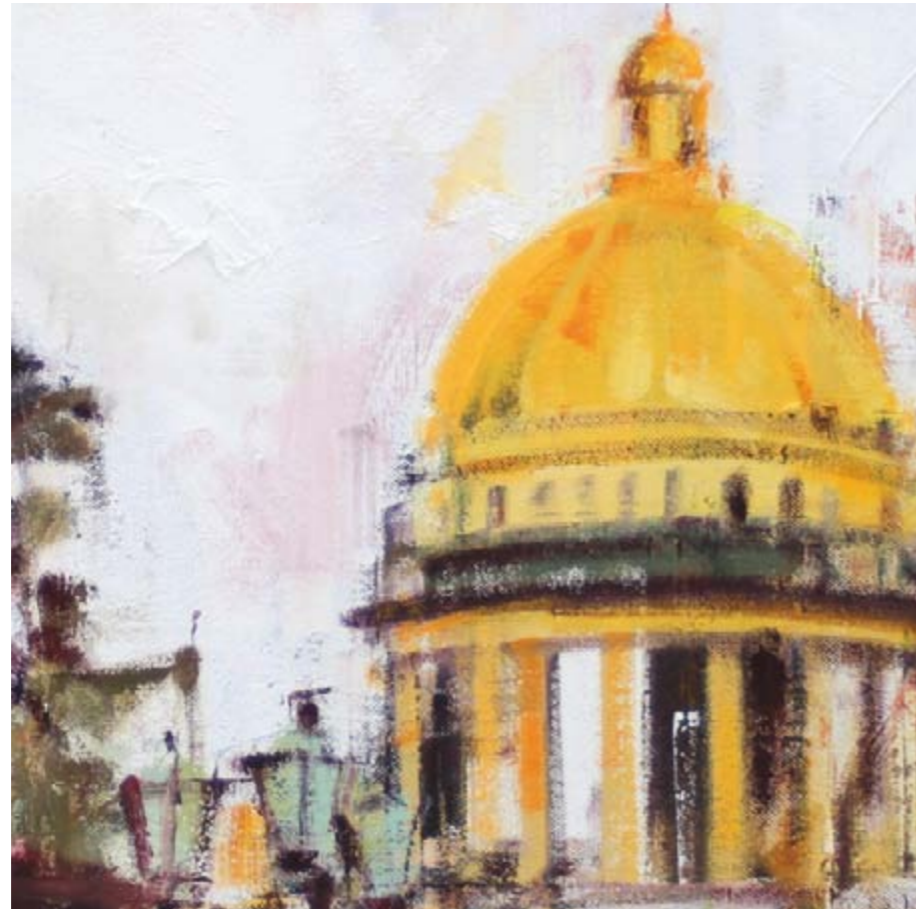
Amsterdam

SANT PETERSBURG. CANAL
Oli s/t 50 x 61 cm

SANT PETERSBURG
Oli s/t 50 x 61 cm

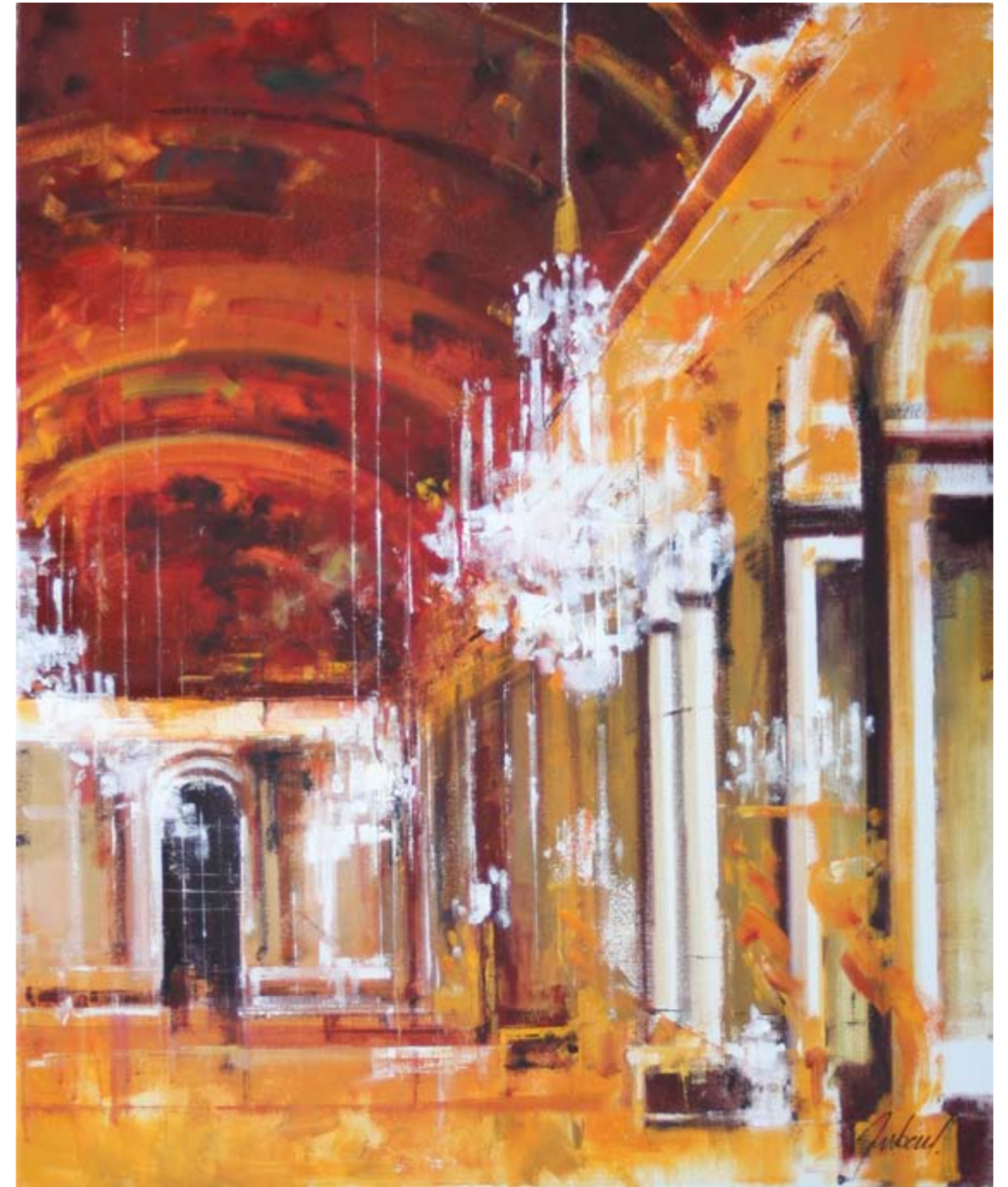
CATEDRAL SANT ISAAC, SANT PETERSBURG
Oli s/t 50 x 61 cm

CANAL D'AMSTERDAM
Oli s/t 46 x 61 cm

AMSTERDAM
Oli s/t 55 x 46 cm

INTERIOR VERSAILLES
Oli s/t 73 x 60 cm

FANALS A PARÍS
Oli s/t 60 x 73 cm

PARÍS
Oli s/t 81 x 100 cm

PONTE VECCHIO FLORÈNCIA
Oli s/t 46 x 55 cm

FLORÈNCIA
Oli s/t 60 x 73 cm

VENÈCIA
Oli s/t 50 x 61 cm

COLORS MORATS A VENÈCIA
Oli s/t 50 x 61 cm

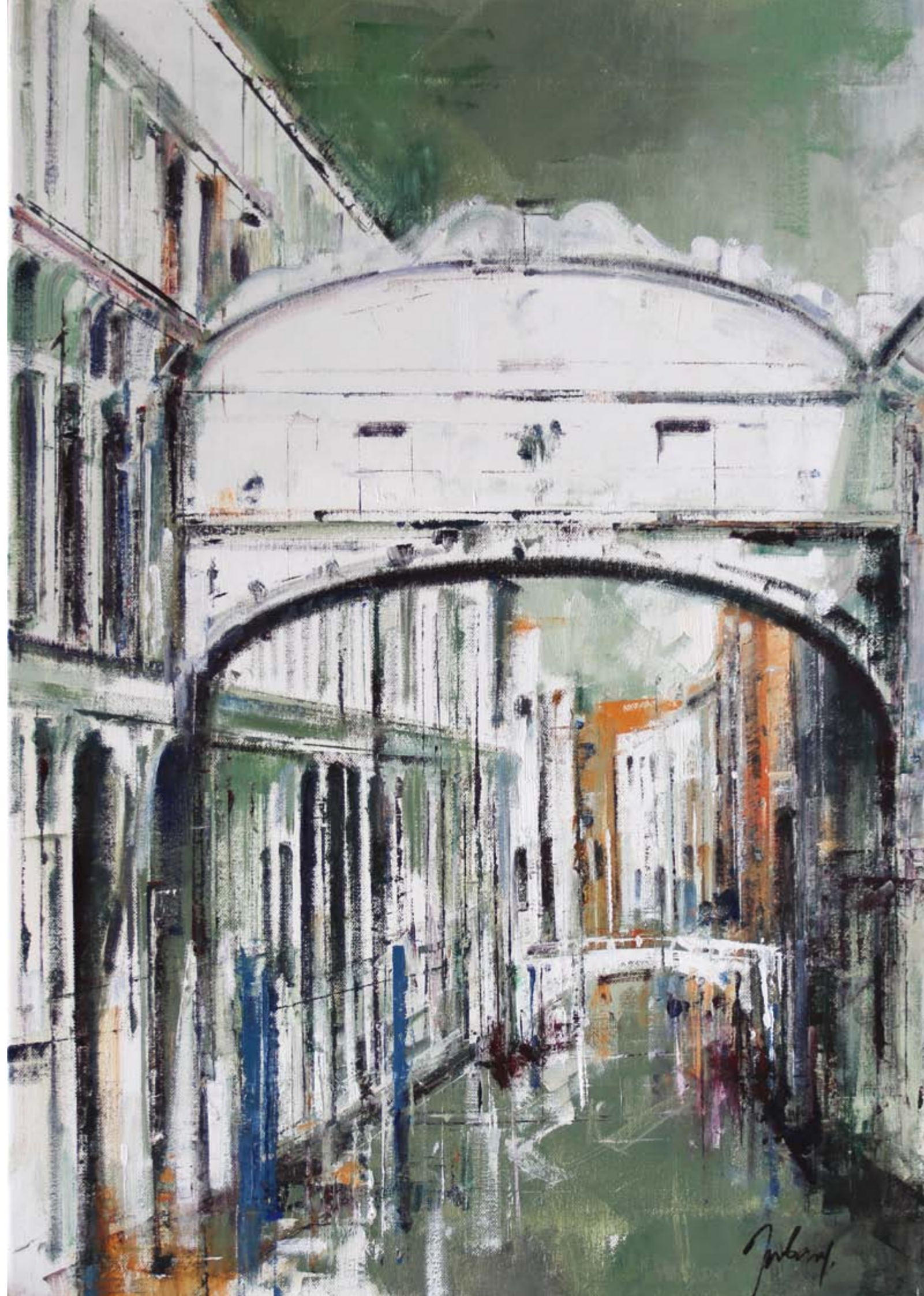
FLORENCIA
Oli s/t 46 x 61 cm

SANT PERE. GRISOS
Oli s/t 46 x 55 cm

ROMA. FONTANA DE TREVI
Oli s/t 97 x 130 cm

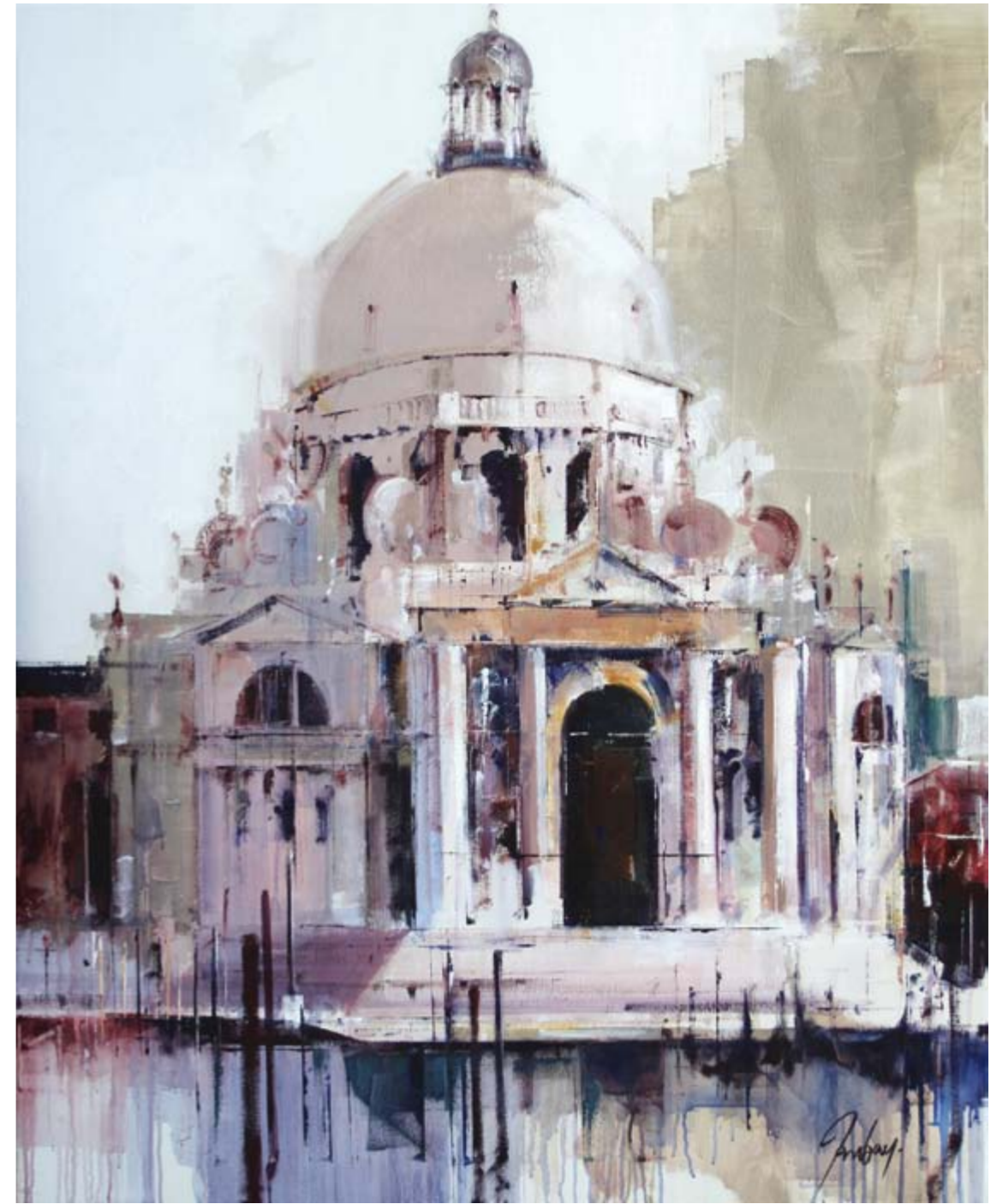
GRAN CANAL EN BLAUS
Oli s/t 46 x 55 cm

CAPVESPRES A VENÈCIA
Oli s/t 46 x 55 cm

GALERIES. MILÀ
Oli s/t 100 x 81 cm

CÚPULA VENÈCIA
Oli s/t 100 x 81 cm

CASTELL SANT ANGELO
Oli s/t 46 x 55 cm

SANT MARC. VENÈCIA
Oli s/t 81 x 100 cm

GRAN CANAL.VENÈCIA
Oli s/t 81 x 116 cm

PONT DELS SOSPIRS EN MORAT
Oli s/t 55 x 46 cm

GÓNDOLES AL CANAL
Oli s/t 61 x 50 cm

CAPVESPRES A VENÈCIA
Oli s/t 46 x 55 cm

INTERIOR BASÍLICA DE SANT PERE
Oli s/t 46 x 55 cm

EL PONT DELS SOSPIRS
Oli s/t 81 x 100 cm

BARQUES A LA PLATJA
Oli s/t 46 x 55 cm

BARQUES
Oli s/t 50 x 61 cm

BARQUES EN OCRES
Oli s/t 46 x 55 cm

GALERIA D'ART EL CLAUSTRE

Restes del Claustre de
l'antic convent Franciscà del s.XIII

Es un placer prologar el libro de la exposición de un artista joven cómo es Jordi Jubany por lo que esto representa de valentía, empuje, iniciativa y entusiasmo.

Un artista que quiere destacar por su espontaneidad y que, según cuenta él mismo, busca ofrecer una obra natural, relacionada con la vida. Las pinturas que conforman su obra son una muestra clara de ello, desde las imágenes de Girona, Llançà y Cadaqués hasta las de Florencia y Venecia. Pero el mérito de Jordi Jubany es que a pesar de su juventud artística y a pesar de considerarse un autodidacta que no cree en los grandes maestros, tiene claro lo que quiere y avanza con seguridad. Y tiene toda una carrera por delante para llegar a su objetivo.

Artistas como él son necesarios para la construcción de un país cómo el nuestro. Por ello, desde la administración es necesario motivar a la sociedad a favor de la cultura y apoyar exposiciones como esta que sirven para fortalecer nuestra realidad cultural y para situar nuestro nivel cultural cómo un referente. Jordi Jubany contribuye a ello mediante su actividad creativa. Una actividad que siempre puede actuar de estímulo para el resto de nuestros artistas.

La cultura, el arte, son bienes públicos que tienen un marcado valor social por la función de cohesión que ejercen sobre la sociedad. Por ello, desde los poderes públicos tenemos que velar no solamente por las manifestaciones culturales del pasado, si no que también hemos de hacerlo por la nueva creatividad artística cómo la que hoy se nos presenta.

Eudald Casadesús i Barceló
Delegado del Gobierno de la Generalitat en Girona

El Claustre de Girona celebra su treinta aniversario. La Galería de Arte que la familia Mascort abrió en la calle Nou de Girona, hace treinta años que alienta la actividad artística y cultural de la ciudad, a los pintores y escultores que han expuesto sus obras, y a los socios y coleccionistas que las adquieren.

La familia Mascort lo ha hecho sin desfallecer, con el convencimiento de que, a pesar de las dificultades que sin duda han encontrado, aquel proyecto inicial se consolidaría en una próspera realidad de la cual todos nos sentimos testigos privilegiados. Me atrevería a decir que la llave de su éxito ha sido la gran confianza en sí mismos. Mas allá de los recursos volcados en esta tarea, de una acertada y muy seleccionada programación de las exposiciones, de su creciente profesionalidad y de la complicidad de una extensa red de críticos de arte y de colaboradores, los Mascort han creído firmemente en su trabajo y en su planteamiento, y han ido creando y consiguiendo una imagen de marca única, inconfundiblemente asociada al nombre de la ciudad.

El Claustre de Girona ha llegado a ser un punto de referencia y de prestigio indiscutibles en el panorama artístico de Catalunya, y una plataforma de lanzamiento de nuevos valores, de nuevas generaciones de artistas dispuestos a tomar el relevo y a obtener el reconocimiento artístico que les corresponde.

De esta voluntad de proyección hacia el futuro, tenemos un buen ejemplo en la exposición individual del joven pintor Jordi Jubany, con la que la Galería ha querido conmemorar el treinta aniversario de su fundación. Me consta la apuesta que El Claustre hace por la obra de Jubany, y también la brillante trayectoria profesional que el pintor ha tenido hasta ahora.

Solo me queda desear el éxito que este binomio se merece, y que El Claustre continúe escribiendo, desde Girona y con idéntico acierto, nuevas páginas de la creación artística de nuestro país.

Por muchos años !

Carles Puigdemont i Casamajó
Alcalde de Girona

El Claustre celebra hoy un aniversario muy especial: sus treinta años de vida. Han sido tres décadas de ilusión y trabajo en qué esta galería de arte se ha confirmado cómo uno de los referentes de la cultura y del arte, no solo de la ciudad de Girona, sino de toda la demarcación.

Para festejar este aniversario, El Claustre inaugura la temporada artística 2012-2013 con la exposición de un joven que puede marcar un antes y un después en el mundo pictórico catalán: Jordi Jubany, de quién Josep Maria Cadena dice que “es capaz de plasmar, con sus representaciones, el sentimiento de humanidad”. La obra de Jubany, inspirada en el dibujo artístico, la pintura al óleo y en los paisajes urbanos, tiene un valor añadido para los gerundenses, ya que nos acerca directamente a la notoria tradición paisajística de nuestras comarcas.

En estos treinta años, El Claustre ha tenido un protagonismo especialmente destacado en la potenciación y difusión del arte y la cultura de Girona. De hecho, la galería ya comenzó su historia al ubicarse en un espacio único de nuestra ciudad: el claustro del monasterio de San Francisco de Asís, que data del siglo XIII y al que debe su denominación.

Durante todo este tiempo, la galería ha llegado a ser un potente foco de divulgación artística y de promoción de artistas gerundenses. Además, ofrece anualmente un atrayente programa de actos, con presentaciones y conciertos y participa activamente en la edición y publicación de libros de Arte.

La inauguración en el año 1999 de una nueva sede de la galería en Figueres, marcó el inicio de su expansión fuera de la ciudad de Girona. Fue el primero de una serie de pasos que le han permitido llegar a todas las comarcas de Girona, con la creación de una óptima estructura que ha facilitado el acceso a las obras de Arte.

Asimismo, El Claustre, con su perfil completamente multidisciplinario, se ha convertido en auténtico dinamizador de nuestro entorno social, cultural y artístico. Prueba de ello son sus treinta años de historia y el éxito de convocatoria de las inauguraciones que organiza, siempre con gran afluencia de público.

Para finalizar, sólo me queda felicitar a la familia Mascort por estos treinta años de trabajo bien hecho y desearles que en el futuro continúen trabajando con la misma dedicación, motivación y éxito.

Jaume Torramadé i Ribas
Presidente de la Diputación de Girona

Hablar de pintura y de pintor es un atrevimiento y una osadía por mi parte, que sólo se explica por la insistencia del amigo Marià Mascort. Ni soy crítico de arte ni un entendido. Esto tendría que ser suficiente razón para desestimar el ofrecimiento amical y gratificante de hablar y presentar hoy a Jordi Jubany y su obra pictórica.

Permitidme utilizar las palabras de un estudioso y crítico de arte y catedrático de Bellas Artes en Cambridge en la segunda mitad del S. XIX para definir las tareas de un pintor (John Ruskin 1819-1900):

Un músico compone una melodía combinando las notas de acuerdo con determinadas relaciones. Un poeta compone un poema poniendo en buen orden los pensamientos y las palabras. Y un pintor crea un cuadro ajustando en el mejor orden los pensamientos, las formas y los colores.

Desde muy joven, cuando algunas tardes subiendo a la escuela de Montjuïc hacia casa, en aquella montaña y castillo lleno de barracas, encontraba al amigo Ramon Maria Carrera pintando, he sentido admiración por todas aquellas personas que, tocados por la magia e ilusión, saben transportar su visión y su sentimiento a un papel en blanco a través del dibujo y los colores. El arte de la pintura es una magnífica expresión de la cultura y por tanto un aspecto inseparable y esencial de la ciudadanía. En momentos difíciles como los que vivimos, donde la desilusión de muchos, la desorientación de otros y la preocupación de todos por un presente problemático y un futuro incierto, constatar el talento, la personalidad y la ilusión de un pintor joven como Jordi nos da motivos de esperanza y de fe en la juventud y en el futuro.

Siempre he creído que los buenos pintores y el arte en general, son regalos divinos y maravillosos que nos permiten disfrutar de sensaciones y realidades que sólo los grandes artistas saben captar las entrañas de la realidad. Realidad que pasa por el tamiz de la imaginación adquiriendo una nueva dimensión en manos de artistas como Jordi Jubany. La contemplación no es una de las actividades valoradas y practicadas en la sociedad de la prisa, de la provisionalidad y de la caducidad en que vivimos.

Pero esto no ha de impedir valorar positivamente realidades cómo la que hoy tenemos a nuestro abasto: la pintura y el arte en general es una de las más perfectas expresiones del espíritu humano y por tanto un valor irrenunciable de nuestra condición de ciudadanos. Entre los derechos reconocidos en la Declaración Universal de los Derechos Humanos, (8 de diciembre de

1945) hay que recordar (Artículo 27), todos tenemos derecho de formar parte libremente en la vida cultural de la comunidad, a disfrutar de las artes... También en la Carta Europea de Salvaguarda de los Derechos a la Ciudad, (Mayo 2000 Saint Denis), en su artículo XV figura el Derecho a la Cultura. “Los ciudadanos y ciudadanas tienen derecho a la cultura en todas sus expresiones, manifestaciones y modalidades”... Como decía Tolstoi el arte constituye una de las condiciones de la vida humana por ser un medio de comunión entre los hombres. Y celebro que desde las instituciones públicas, como el propio Ayuntamiento, y desde la iniciativa privada, como es El Claustre, se facilite y promocióne el importante derecho a la cultura, muchas veces secuestrada por elitismos discriminatorios o especulaciones mercantilistas respecto a determinadas artes.

En la buena pintura confluyen armoniosamente la música, la poesía, el pensamiento y el sentimiento y no de manera pasajera sino con voluntad de permanencia, con base estable.

Ante la obra pictórica de Jordi Jubany, sobran y se hacen innecesarias las palabras y la oratoria, porque intentar dibujar con la palabra lo que ha estado pintado con pincel maestro sería un atrevimiento más propio de la arrogancia narcisista que de un reconocimiento de la maestría del pintor. Precisamente, podréis comprobar como, inspirado en ciudades acogedoras y protectoras de pintores y artistas, Florencia, Roma, Venecia, París, Madrid, Barcelona y nuestra estimada Girona, la obra de Jordi Jubany nos transmite la esencia y el espíritu de estas ciudades, ordenando de la mejor manera el pensamiento, la forma y el color.

Yo he disfrutado observando, contemplando e imaginando la obra de Jordi Jubany, un joven con talento, con ilusión, con futuro, gracias a su trabajo, a su oficio y a la magia que transmite y comparte a través de sus cuadros. Digo sus, pero habría que decir ya nuestros. Que disfrutéis mirando y contemplando su obra, que seguro que nos ayudará a confiar en un futuro que espero y deseo más ilusionante, justo y solidario para todos.

Deseo que el derecho a la cultura y el derecho a disfrutar de las artes, como la pintura, esté más extendido entre toda la ciudadanía. Y permitidme terminar dando un consejo al amigo Jordi, con palabras de Séneca: Jordi, continúa tu camino con ilusión y confianza, y sitúate por encima de los elogios y las críticas. Pon en el mismo saco elogios y críticas. Avanza con humildad y dedicación. Creo que tu presente ya dibuja un futuro espléndido.

Ramon Llorente Varela
Defensor de la Ciudadanía de Girona

Pintor joven y con empuje constructivo a la vez, Jordi Jubany (Mataró, 1970) es un valor emergente dentro el nuevo arte figurativo catalán. Cuando era todavía niño recibió (1978) las primeras nociones de dibujo artístico bajo la guía de Albert Alís, más tarde (1985-1987) estudió en la Escuela de Artes Visuales de Vilassar de Mar, y de nuevo (1990-1994) volvió a ponerse bajo la guía de Alís para adentrarse provechosamente en el ejercicio intenso de la pintura al óleo.

Fue con este maestro cuando empezó a poner de manifiesto sus dotes creativas. Después (1999) siguió un curso de escultura en la escuela Massana, y entró en contacto con la piedra, la madera y el hierro, insistiendo con una capacidad volumétrica que ya tenía desde el principio. A continuación llegó la participación en diversos concursos, en los que fue siempre seleccionado, así cómo también ganó algunos premios. Después llegaron las exposiciones individuales y colectivas, y su participación en el fondo artístico de la entidad Caixa Laietana.

Participación corta pero significativa ya que artísticamente es joven, y lo que más interesa es que avanza con paso seguro y pinta a conciencia, seguro que con la representación de las cosas que ve llega a plasmar un verdadero sentimiento de humanidad. Hace una llamada que nos lleva al futuro que, sea como sea, tiene que llegar y que debe encontrarlos con suficiente bagaje – espiritual y moral, pero también artístico – para poder asimilar los cambios. Estos serán más de espíritu que de entorno y necesitaremos tener clara conciencia de lo que somos porque los vientos, a veces enloquecidos, de la beneficiosa renovación que se prepara nunca se lleven las esencias de lo fundamental. Y esto lo conseguiremos quienes amamos el arte y lo sentimos como ejemplo de vida recta con obras que vienen de antes y con otras que son de ahora como la de Jordi Jubany que nos acompaña. Observémoslas con atención y veremos que nos instruyen y nos hacen buena compañía.

Josep M. Cadena
Periodista y crítico de arte

Uno

Duomos florentinos que tiñen de naranja cielos imposibles: *Pontes Vecchios* con cimientos hundidos en reflejos vestidos de lila y sol: *Sant Angelos* que emergen morados, poderosos, solitarios como en los cuadros de Corot: *Senas* impregnados de amarillos inverosímiles; cúpulas que desgarran el día con negruras premonitorias; *San Marcos* inundados por *acqua alta* polvorienta; mares rosados que abrazan barcas sin amo; *Gironas* verticales, cercanas y plausibles, *Venecias* garabateadas de grises plúmbeos...

Con Jordi Jubany hemos cruzado el puente de *Alejandro III* cuando la primavera empezaba a pintar de verde las copas de las acacias; hemos transitado por la *Via Conciliazone* desde *Piazza San Pietro* hasta el *Castel Sant Angelo*, haciendo una ojeada a las librerías de antiguo y descansando de la jornada en el atestado café del *Hotel Columbus*; hemos subido, esquivando turistas despistados, por el Carrer de la Força hasta el Carrer del Bisbe con el peso rotundo de la fachada catedralicia sobre nuestras espaldas; con olor a salitre y a sudor pegajoso, hemos dejado la Plaza de Colón e intentado llegar a la Barceloneta para probar mejillones en librerías aficionadas al negro; desde las escaleras de *San Servolo* (antiguo manicomio convertido en lugar de ocio) hemos calmado el espíritu y sumergido la vista en las aguas tranquilas mientras se convierten en lejanos los amplios huertos del convento de *San Zaccaria*; nos hemos sumido en los silencios del claustro de Sant Cugat y bañado con las luces tomasoladas de las vidrieras de la Sagrada Familia...

En todos estos sitios, que recordamos haber visitado y que en estas telas visitamos de nuevo, nos reconocemos, nos sentimos identificados de inmediato. Nos encontramos inmersos en paisajes de los cuales hemos formado parte que, de cierta forma, han conformado lo que somos.

Dos

Probablemente la mejor definición de paisaje nunca escrita haya sido proporcionada por J. B. Jackson: "Landscape is a portion of the earth's surface that can be comprehended at a glance" (el paisaje es una porción de la superficie terrestre que puede ser comprendida de un vistazo).

John Brinckerhoff Jackson (nacido francés y con el sobrenombre Brincker para los amigos y conocidos) enseñó en las universidades de Harvard y California, fue editor de la revista *Landscape* y autor de libros aclamados en los cuales asentó la teoría del paisaje del siglo XX (*Landscape*, 1970; *Discovering de vernacular Landscape*, 1984; y el premiado *Sense of Place, sense of Time*, 1995).

Este trozo de tierra que se puede abrazar de un vistazo posee en los escritos jacksonianos tres características fundamentales: la primera, que el paisaje es un *constructo* humano; la segunda, que el paisaje es dinámico y, la tercera, que el paisaje es un proceso cultural en que la memoria del espectador (de quien contempla, recibe o rememora un paisaje) juega un papel esencial. En consecuencia, el paisaje entendido, cómo lo hace el profesor Jackson se encuentra alejado de la primitiva concepción del paisajismo inglés o de la escuela paisajística holandesa según la cual los paisajes no parecen requerir la presencia humana para asegurar la belleza de su existencia. Al contrario, Jackson cree que el ser humano ha modificado casi cada paisaje que le ha acogido. Y considera que estas modificaciones forman parte del paisaje, tanto como el paisaje conforma la mente de quien lo modifica.

Tres

Los cuadros de Jubany necesitan del espectador de un modo especial ya que interpelan a su memoria. De forma consciente, el pintor se aleja de una representación mimética de la escena (el oligo-cromatismo homogéneo y la estructura en exceso geométrica de las telas favorecen este distanciamiento) y así implica al vidente en la resolución del problema: "Usted, parece decir, recuerda esta o esa plaza, ha caminado por esta calle y le ha sorprendido la aparición repentina de aquel castillo o de aquel puente o de aquella laguna o ¿no era exactamente de la forma que ahora contempla?"

Y entonces, el espectador completa la tela. De su memoria, de la experiencia previa del paisaje, incorpora colores, modifica los trayectos de las calles, añade los sonidos de las campanas y el alboroto del personal. El paisaje, escribe Simon Schama, es un trabajo de la mente. Y nuestra mente coloca sobre los cuadros de Jubany, a veces el dolor y la tristeza, otras la alegría y el contento, a veces el agotamiento, otras veces, la quietud y el placer. Y el carácter dinámico del paisaje que pregonaba Jackson permite que, cuando las telas cuelgan de las paredes de casa, los sentimientos asociados a estos territorios coloridos varían: mudan la tristeza en esperanza y la alegría en serenidad.

La búsqueda de Jordi Jubany es la búsqueda de la esencia del paisaje. Ha encontrado la forma de convocar nuestras memorias a contemplar los trazos y colores de sus lienzos y, de esta manera, cuestionar nuestra identidad. Esperamos que el destino (o la Providencia) nos permita acompañar a este pintor en la evolución de la búsqueda en los años venideros.

Juan Francisco Campo Echevarria
Doctor en Medicina

Uno de los compromisos de una galería de arte, es incorporar al colectivo de artistas que exponen en sus salas, nuevos pintores y escultores que tanto pueden ser figuras ya contrastadas y valoradas, cómo otras a las que se les da apoyo porqué tienen calidad suficiente para mostrar su obra a la consideración del público desde una galería profesional y entrar de ésta manera en el circuito de exposiciones, sean individuales o colectivas.

En los treinta años desde su inauguración, Galeria d'Art El Claustre ha incorporado nuevos artistas que ahora ya son habituales en nuestras programaciones y nos sentimos satisfechos de haberles dado la oportunidad de entrar en el campo profesional de la pintura y escultura.

Muchas veces cuando se contempla la obra de un pintor novel, se generan interrogantes y dudas sobre si encajará en el planteamiento y criterio pictórico que sigue la galería y en ocasiones, a pesar del riesgo de equivocarse, no se acepta aquella propuesta pictórica o escultórica.

Esta duda no se produjo cuando vimos por primera vez la obra del pintor Jordi Jubany. Aquella primera impresión -que muchas veces es muy válida y vinculante- fue deslumbrante. Cuadros de Girona, París o Venecia, entre otros temas de inspiración cómo Barcelona, Cadaqués, Florencia o Roma, eran tratados pictóricamente con una calidad y personalidad fuera de lo común y llegamos a la convicción de que estábamos ante una destacada figura en el mundo de la pintura. Sin dudas al escoger los temas, decidido y osado en la pincelada, matizando los colores más convenientes para cada tema y arriesgando al máximo para dar más fuerza al cuadro, Jordi Jubany no es una promesa si no una realidad, un artista que sabe transmitir su inspiración al espectador y que llega a emocionar al contemplar la belleza de su obra y constatar la facilidad con que resuelve las dificultades y los problemas que puedan plantear los temas escogidos.

Estamos ante una realidad. Jordi Jubany es pintor. Pintor por méritos propios.

M. Mascort
Director de Galeria d'Art El Claustre

It is a pleasure to write the prologue of an exhibition's book of a young artist like Jordi Jubany, as for what this represents of courage, drive, initiative and enthusiasm.

An artist who wants to stand by his spontaneity and, he says, seeks to provide a real work, related to life. The paintings that make up his work are a clear example, from images of Girona, Llançà and Cadaqués to Florence and Venice. But Jordi Jubany's merit is that despite his artistic youth and the fact that he considers himself an autodidact who does not believe in the great masters, is clear about what he wants and keeps progressing with no fears. And he has his whole career ahead to achieve his goal.

Artists like him are necessary for the construction of a country like ours. Therefore, the administration should encourage society to the culture and to support exhibitions like this that are the key to strengthen our cultural reality and place our cultural model as a reference. Jordi Jubany contributes through his creative activity. An activity which can always act as a stimulus for other artists from our country.

Culture and art are public goods that have a strong social value for the function of cohesion on society. For that reason, the public authorities must ensure not only the cultural events of the past but also the new artistic creativity as presented to us today.

Eudald Casadesús i Barceló
Delegate of the Generalitat Government in Girona

El Claustre from Girona celebrates its thirtieth anniversary. The art gallery, which was opened by Mascort family in the carrer Nou in Girona, has given encouragement for thirty years to the artistic and cultural activity of the city, to the painters and sculptors who have exhibited and to members and collectors who have acquired works. They have done this with no failure, with the conviction that, despite the troubles they have definitely found along the way, the initial project had to succeed in a prosperous reality of which we have all been and are privileged witnesses. I would dare to say that the key of success has been their great self-confidence. Further than the resources they have used, the successful program of exhibitions, their growing professionalism and the complicity of an extensive network of art critics and collaborators, the Mascort family has firmly believed in what was doing and has created an image of unique brand, unmistakably related to the name of the city.

El Claustre from Girona has thus become a point of undisputed reference and prestige in the catalan artistic panorama, a showcase launching new values, new generations of artists ready to take over and to obtain the artistic recognition they deserve. Of this will of projection to the future, we have a good example with the monographic exhibition of the painter Jubany, with which the gallery has wanted to commemorate the thirtieth anniversary of its foundation. I am aware of the bet El Claustre does for Jubany's work and, as well, the brilliant professional path that the painter has had until the present moment.

It only remains from me to wish the luck that this pairing deserves, and that El Claustre continues writing, from Girona and with the same success, new pages of the artistic creation of our country.

Congratulations!

Carles Puigdemont i Casamajó
Mayor of Girona

El Claustre celebrates this year a very special anniversary: its thirty years of life. They have been decades of illusion and work during which this gallery has become a cultural and artistic reference, not only in the city of Girona, but also in the whole demarcation.

To celebrate this anniversary, El Claustre opens the artistic 2012-2013 season with the exhibition of a young man that can establish a before and a later in the catalan pictorial world: Jordi Jubany, of whom Josep Maria Cadena says that "is able to shape, with his representations, the sense of humanity". Jubany's work, inspired in the artistic draw, the oil painting and the urban landscapes, has an added value for the people from Girona, because it brings us closer with the great landscape tradition of our counties.

During these thirty years, El Claustre has played an especially important role in the potentiation and diffusion of Girona's art and culture. In fact, the gallery already started its history when established in a unique space in the city of Girona: the cloister of Saint Francesc d'Assís, which dates from the XIII century and which gives its name. During all this time, the center has become a potent focus of artistic divulgation and of promoting Girona's artists. Besides, it offers an exciting program of events, with presentations and concerts, and participates actively in the edition and publication of art books.

The opening, in 1999, of a new center of the gallery in Figueres, meant the start of its expansion outside the city of Girona. It was the first of a series of steps which enabled to embrace all the counties in Girona, with the creation of an optimal structure to make everybody capable of taking part in art. Moreover, El Claustre, with its multidisciplinary profile, has become a true sign of revitalization of our social, cultural and artistic environment. A good proof is its thirty years of history and the success of the call for openings, always crowded.

To conclude, I only want to congratulate the Mascort family for these thirty years of well-done work, and to wish that in the future they keep working with the same dedication, motivation and success.

Jaume Torramadé i Ribas
President of the Diputació de Girona

To talk about paint and painter is an audacity from my part, only understandable with the insistence of the friend Marià Mascort. I'm not an art critic, nor an expert, and this could have been a sufficient reason to underestimate the friendly and rewarding offer to present to this day, Jordi Jubany and his painting.

Let me use the words of a scholar and art critic, as well as professor of Arts in Cambridge of the second half of the XIX century (John Ruskin 1819-1900), to define the job of a painter: "A musician composes a melody according to certain relations. A poet composes a poem ordering the thoughts and the words. And a painter creates a paint adjusting in the best order the thoughts, shapes and colours".

When I was a child, some afternoons, going from the school of Montjuic to my home through the mountain and that castle with the shacks, I usually saw Ramón Maria Carrera painting. Since then I have always admired those people who, touched by magic and illusion, know how to leave their vision and fill it up to a white paper through drawing and painting. The art of painting is a magnificent expression of its culture and, consequently, it results to be an inseparable and essential aspect of the citizenship. In hard moments like the ones we are currently living, with the disillusion of many, the disorientation of others and the disregard of all towards the problematic present and an uncertain future, to note the talent and the personality, as well as the illusion of a young painter like Jordi, gives us hope and faith in our youth and the hereafter.

I've always believed that good painters, as well as the arts in general, are divine and marvellous presents which allow us feel sensations and realities that only the magnificent artists can capture from reality's entrails. Indeed, this reality passes through the imagination's sieve of artists like Jordi Jubany.

Contemplation is not a precisely valued or practiced activity in the society of the rush, temporality and expiration in which we live.

This, however, must not impede to value positively realities as the one in hand. Painting and the arts in general, are one of the most perfect expressions of the human nature; therefore, they have an indispensable value for our citizenship. It's important

to note that among the recognized rights of the Universal Declaration of the Human Rights (8th of December, 1945) appears "everyone's right to freely take part in its community cultural life..." Also, the European Chart in Safeguarding the Human Rights in the City (May 2000, Saint Denis) contains a Right to Culture (article XV): "All citizens have got right to culture in all its expressions, manifestations and modalities..." As Tolstoi said: "Art constitutes one of the main conditions in human life, because it is a medium of communication between men" I am personally glad that both the public institution, as the City Hall, and the private sector, such as El Claustre Art Gallery, facilitate and promote the important right to culture, too many times reserved for discriminatory elitisms or mercantilist speculations.

In front of Jordi Jubany's pictorial work, the oratory becomes unnecessary, due to the fact that trying to express by words what has been painted with the brush, would be arrogantly narcissist, rather than recognising the mastery of the painter. Precisely, we can prove how the work of Jordi Jubany, inspired in homely and protective cities like Florence, Roma, Venice, Paris, Barcelona, Madrid and our beloved Girona, transmits us the essence and soul of such cities, ordering in the best way possible, thoughts, shapes and colours.

I have enjoyed contemplating and imagining Jubany's work, a young painter full of talent, illusion and future, thanks to its creation, profession and magic, that shares through his paintings. I say "his paintings", but I'd better say "already our paintings" I desire you enjoy admiring the painter's work, which will for sure help us trusting on his future.

I wish that the Right to Culture and the Right to enjoy arts – like painting – was more expanded amongst the citizenship. Please allow me end up by giving an advice to Jordi, with words from the wise Seneca: Jordi, go further in your way full of illusion and confidence, and position yourself over the praises and critics. Put in the same pack both the compliments and the critics. Go on with humility and dedication. I think that you present is already outlining a splendid future.

Ramón Llorente Varela
Girona's Ombudsman

Being a young painter, with a constructive and, at the same time, colourful push, Jordi Jubany (Mataró, 1970) is an emergent talent in the new Catalan figurative art. When he was still a child, he received (1978) his first notions in artistic painting under the guidance of Albert Alís; later on (1985-1987) he studied in the Visual Arts School of Vilassar de Mar, and then (1990-1994) he returned under the guidance of Mr. Alís, for the purpose of entering profitably into the intense exercise of oil painting.

It was with this maister, who was formed with teachers such as Pau Mañé and Raül Capitani (preferably oil and engraving) as well as Josep Martínez Lozano (important watercolour artist, and an excellent painter), when he started to reveal his creative skills. Later (1999) he attended a course in the Escola Massana, where he came into contact with the stone, wood and iron, insisting with his volumetric gift, which he already had from the very beginning. Then, he took part in different contests, in which he always got selected, and won some few prizes (not much, but relevant for his early age). What results really interesting is that he advances steadily and paints full of consciousness, completely sure of the fact that with the representations of the things he sees, he gets to capture a real sense of humanity. Jordi Jubany makes a call that leads to the future which, either way, must arrive, and has to find us with sufficient background (both spiritual and moral, as well as artistic) in order to be able to assimilate the changes. Those changes will be mainly spiritual, rather than environmental; and, moreover, we will need to have clear consciousness of who we are, so that the winds (perhaps full) of the beneficial rinse that glimpses, don't take the essences of what's fundamental. And this will be achieved by those who love art and feel it as an example of virtuous life, with artworks that come both from passed times and current, like Jordi Jubany's ones. Let's observe them attentively, and we will notice what they show us and how they make us company.

Josep M. Cadena
Journalist and art critic

One

Florentine *duomos* which dye in orange color impossible skies: *Pontes Vecchios* with sunk foundations with hints dressed of purple and sun; *Sant Angelos* which come up in a purple tone, powerful, lonely, like in Corot's paintings: *Senes* covered with unreal yellows; domes which break the day with premonitory blacknesses; *San Marcos* flooded by dusty acqua alta; pinky seas which embrace boats without owner; vertical, close and plausible *Gironas*; scrawled *Venices* with plumose grays...

With Jordi Jubany we crossed *Alexander III's* bridge when spring began to paint the tops of the acacias in green; we traveled along the *Via Conciliazone* from *Piazza San Pietro* to the *Castel Sant Angelo*, with a look at the libraries of the past and resting after the day in the crowded cafe at the *Hotel Columbus*; we come up, dodging confused tourists, through the *Carrer de la Força* up to the *Carrer del Bisbe*, with the hog weight on our shoulders of the cathedral façade; with smell of salt and sticky sweat, we have left the *Plaça de Colom* and tried to reach *Barceloneta* to try mussels and black bookstores; from the steps of *San Servolo* (former insane asylum turned into a leisure place) we calm the mind and immerse the eye in the calm waters, while the extensive gardens the convent of *San Zaccaria* become distant; we have been lost in the silence of the cloister of *Sant Cugat* and topped with shimmering lights of the windows of the *Sagrada Família*...

In all these sites, which we remember to have visited and that in these fabrics we visit again, we recognize, we are immediately identified. We are immersed in landscapes which we have been part of, that somehow have shaped who we are.

Two

Perhaps the best definition of landscape ever written has been provided by J. B. Jackson: "Landscape is a portion of the earth's surface can be comprehended that at a glance".

John Brinckerhoff Jackson (born in France and with the nickname Brincker for friends and acquaintances) taught at the universities of Harvard and California, was editor of *Landscape* magazine and author of acclaimed books in which settled the theory of twentieth-century landscape (*Landscape*, 1970, *Discovering the Vernacular Landscape*, 1984 and the award-winning *Sense of Place, Sense of Time*, 1995).

This piece of land that can be embraced at a glance in the Jacksonian writings has three key features: first, that the landscape is a human construct; second, that the landscape is dynamic and, third, that the landscape is a cultural process in which the viewer's memory (of who contemplates, receives or remembers a landscape) plays an essential role. Consequently, the landscape understood as does Professor Jackson is away from the primitive conception of English or Dutch landscape school under which landscapes do not seem to require human presence to ensure the beauty of its existence. On the contrary, Jackson believes that human beings have changed almost every landscape which has welcomed them. And he considers that these changes are part of the landscape, as well as the landscape forms the mind of the ones who make the changes.

Three

Jubany paintings need the viewer in a special way because they question his memory. Consciously, the painter gets away from a mimetic representation of the scene (the homogeneous oligo-chromatism and geometric structure in excess of fabrics help to make this distance) and thus engages the viewer in solving the problem: "You, seem to say, remember this or that square, have walked down this street and have become surprised by the sudden appearance of that castle or that bridge or that lake, or was not it exactly the way now contemplated?"

And then, the viewer completes the fabric of his memory, from previous experience of the landscape, incorporating colors, change the paths of the streets, adding the sounds of bells and bustle of staff. The landscape, writes Simon Schama, is a work of mind. And our mind puts on pictures of Jubany, sometimes pain and sorrow, others joy and contentment, sometimes exhaustion, others, stillness and pleasure. And the dynamic character of the landscape that Jackson proclaimed allows that, when the cloth hangs from the walls of home, the feelings associated with these colorful territories vary: change the sadness into hope and joy into serenity.

The search for Jordi Jubany is the search for the essence of the landscape. He has found a way to summon our memories to contemplate the lines and colors of his paintings and, thus, question our identity. We hope that fate (or Providence) allows us to accompany this painter in the evolution of the search in the coming years.

Juan Francisco Campo Echevarria
Medical Doctor

One of the engagements of an art gallery is to join, to the group of artists who expose in their showrooms, new painters and sculptors who can be both distinguished and known people, and also others who have support because they have quality enough to show their art piece to the public in a professional gallery and thus entering the circle of expositions, both individual and collective.

In 30 years, since its inauguration, Galeria d'Art El Claustre has added new artists who are now habitual in our programs, and we are fond of having given them the opportunity to enter the professional field of paint and sculpture. Frequently, when a piece of a new artist is seen, there are many questionable facts and doubts of whether it will fit to the style and painting criteria followed by the gallery, and in occasions, despite of the risk of mistake, it all ends with the rejection of that pictorial or sculptural proposal. That type of doubt did not happen at all when we first saw Jordi Jubany's art work. That first impression –which is mostly very valid and binding- was lightening. Paintings of Girona, Paris or Venice, among other inspiration themes like Barcelona, Cadaqués, Florence or Rome were treated with an extraordinary quality, inspiration and personality, and that brought us to the conviction that we were standing in front of a prominent person in the painting world. With no doubts when choosing the themes, brave and bold in the stroke, emphasizing the colors that suit the chosen theme, and risking the most to give more strength to the painting, Jordi Jubany stands as a painter who is not a promise but a reality, as an artist who knows how to transmit his inspiration to the viewer, and who can make people excited to come to appreciate the beauty of his work, as well as the facility with which he solves the difficulties and problems that the chosen themes involve.

We are in front of a reality. Jordi Jubany is a painter. A painter from head to toe.

M. Mascort
Director of Galeria d'Art El Claustre

Relació de llibres monogràfics,
d'aquesta col·lecció, publicats
per la Galeria d'Art El Claustre:

1. El Claustre i Martínez Lozano
2. El Claustre i Jordi Isern
3. El Claustre i Granja Llobet
4. El Claustre i Roca Delpech
5. El Claustre i Jordi Jubany

EL CLAUSTRE S.L.

Fotos Jordi Jubany: Narcís Tarrés

Traduccions: Albert Reverendo Mascort i Maria Mascort Aguado

Disseny i maquetació: Roser Bona, Idea House

Impressió: Gràfiques Alzamora

Dipòsit Legal: Gi-1179-03

